

Gezonde competitie?

Toen Guido Scheepers en ik enkele jaren geleden begonnen als kerkuil-watchers in onze regio, was ons motief kinderlijk eenvoudig: een prachtige vogel(soort) die geholpen moet worden bij het herstel van zijn stand in Nederland. Ik kan me nog goed herinneren dat ik het

eerste kuiken zag: lelijk, rommelig pluizig en omgeven met een twijfelachtige geur. De eerste (bijna) volwassen kerkuil was natuurlijk de goedmaker: een prachtig verendek, twee mooie ogen en die typische uilenbewegingen van 't kopje.

In het jaarverslag destijds lazen we dat onze regio – Epen, Slenaken en Mechelen – een behoorlijke oogst heeft t.o.v. de andere in Limburg. En zoals wel vaker in de moderne tijd, ik moest erkennen dat ik een licht competitiegevoel in me voelde opborrelen: als we toch al goed oogsten, misschien krijgen we ook 'n jaar de *meeste* kuikens

van alle regio's. Beste kerkuilvrienden, dit heeft natuurlijk niets te maken met het ideële doel van ons vrijwilligerswerk, maar ik deel gewoon met u, in alle openheid, mijn zielenroerselen en dus ook de minder fraaie. Te meer omdat ik uiteraard besef dat de reproductie van onze geliefde vogelsoort niet of nauwelijks door die ene kerkuil-watcher te beïnvloeden is, maar veel meer te maken heeft met de beschikbare hoeveelheid muizen. En als er veel muizen in onze regio zijn, zal dat waarschijnlijk ook in andere regio's zo zijn, en krijgen ze daar ook veel kuikens. Enfin, wat we *wel* kunnen doen, is het bieden van een goed thuis en kraambed. Net zoals ieder jaar hebben we in maart de kasten schoongemaakt en opnieuw voorzien van de goede bodem. Verder hebben we een schuureigenaar moeten overreden; we verwachtten in die kast een nest, terwijl de eigenaar in 't verleden vaak bezoek afhiel. Dit jaar lukte het om een bezoek af te spreken.

In juni 2005 bleek de oogst fantastisch: op 6 van onze 13 locaties waren broedsels, met in totaal 31 kuikens. Onder een van de kasten vonden we helaas een dood uiltje, mogelijk bij de eerste vlucht ongelukkig terecht gekomen. In de 3 kerken in onze regio waren, zoals ieder jaar, weer broedsels, en in twee gevallen zelfs met telkens 7 (zeven) kuikens. Dat aantal was overigens niet gemakkelijk vast te stellen: bij de controle kruipen de kuikens

bijeen en dan ontstaat één berg van dons en pluis. M.n. de jongere kuikens kunnen dan onopgemerkt blijven. De berg pluis moest dus (voorzichtig) uiteen gehaald worden om alle kuikens te tellen. De kerk van Slenaken heeft twee kasten; naast die met ons kerkuilenbroedsel werd de tweede kast bewoond door 5 jonge torenvalkjes. Ik zei het al: een fantastische oogst.

En zoals ik al bekende, ik voelde dit jaar een licht competitiegevoel. Vandaar uit kwam ook mijn hoop op de tweede broedsels. Als we dan toch al zoveel kuikens hadden, dan ook maar door voor de bonus. Die overmoed werd afgestraft: geen tweede broedsels. De natuur heeft (gelukkig) z'n eigen wetten, en is geen plek voor menselijke competitie of kansspelen. Terug dus naar de basis van ons werk: die schitterend mooie vogel die zijn stand in ons land daadwerkelijk herstelt: het resultaat hebben we dit jaar gezien!

Voor 2006 hebben we goede hoop op wederom veel kuikens in onze regio. Een nieuwe kast (begin 2005 geplaatst) bleek na de zomer reeds bewoond. En zoals anderen wellicht ook wel eens hebben ervaren, bij een kast waar jaren geen activiteit was, vonden we ineens uilenballen en een verse dode muis. Het blijft mooi werk in de mooiste regio van Nederland.

Mede namens Guido Scheepers,

Ruud Münstermann
Regio Epen, Slenaken en Mechelen